Vojenský analytik Štefec o misi v Afghánistánu: “USA dostaly vše, co chtěly. Skutečnou porážku utrpěla jen Evropa” Jak je to možné? Co se tedy vlastně stalo?

- CZ24 News | 4. září 2021

ČESKO: Ministerstvo obrany České republiky dnes oficiálně a slavnostně ukončilo české dvacetileté angažmá v Afghánistánu. Vojenský analytik Jaroslav Štefec se ve svém příspěvku na Facebooku pokusil zodpovědět na otázku, která znepokojuje stále více lidí: K čemu vlastně Česku byla účast v této misi a co vlastně nám přinesla?

Chceme-li se takto ptát, musíme ale podle Štefce nejprve pochopit, komu byla celá operace ke skutečnému prospěchu. „Kdo profitoval z celého tohoto dobrodružství, pominu-li zbrojařské firmy? A kdo je vlastně vítězem a kdo poraženým v této zatím nejdelší válce přelomu dvou tisíciletí?“ ptá se Štefec.
Analytik se domnívá, že klíčem je správné pochopení chování Spojených států v závěrečné části konfliktu, když vítěznému Tálibánu napospas zanechaly obrovské množství vojenské techniky, zbraní a munice. Podle Štefce je několik skutečných příčin, které vedly americkou armádu v Afghánistánu k opuštění výzbroje a techniky, včetně nejmodernějších tanků.

„Samozřejmě, že svou roli mohly hrát ekonomické důvody (náklady na dopravu jsou přitom to nejmenší; problémem je především nerudovské dilema „kam s ní“ – komu ji prodat, kolik bude stát likvidace apod.) a potenciální problémy s odzbrojením „státní“ armády. Ale čím dál tím jasněji se ukazuje, že to jsou jen falešné argumenty, sloužící k zastírání skutečných důvodů tohoto kroku. Stejně jako argumenty typu „Afghánci jsou primitivní národ, neschopný tuto techniku ovládat“, nebo představa, že odchod americké armády a úslužných přicmrdovačů z NATO (bohužel včetně ČR) povede k rychlému zhroucení složitých logistických řetězců, nezbytných pro udržování moderní techniky v bojeschopném stavu,“ uvedl Štefec.

K pochopení logiky amerických kroků je podle analytika třeba pochopit základní věc, která prý spočívá v tom, že USA v žádném případě neopustily Afghánistán jako poražená země.
„Jediná strana, která utrpěla skutečnou porážku, z níž se jen tak nevyhrabe, je evropská část dávno chcíplé kobyly, které se jen z čisté setrvačnosti říká „North Atlantic Treaty Organization“. Tato porážka Evropy jde přitom plně na vrub politické slepotě a úplatnosti jejích politických vůdců, neschopnosti evropských zpravodajských služeb a toxickému návyku na otrockou podřízenost USA,“ poznamenal Štefec.

Dodává pak, že do konfliktu, který byl od počátku zcela mimo kontrolu USA, zavlekla evropské země historicky první aktivace formálně absolutně nezávazného článku 5 Severoatlantické smlouvy o vzájemné vojenské pomoci.

„Přitom to byl právě tento článek, který Spojené státy v závěrečné etapě afghánské frašky ostudně ignorovaly. Sledovaly pouze své zájmy a bezpečnost svých vojáků, zatímco takzvané „spojenecké jednotky“ ponechaly jejich osudu ve stylu „pomoz si, jak umíš“. A je jen typické, že čeští vojáci díky svatému nadšení našich politických představitelů (bojím se jen pomyslet, že by to bylo i díky neschopnosti zorganizovat včas jejich odsun) byli mezi posledními, kteří opouštěli Afghánistán, ne nepodobní většinově českému orchestru, hrajícímu na palubě Titaniku ještě v době, kdy už šel

beznadějně pod hladinu," poznamenal Štefec.

To, že americké zbraně nebylyponechány v Afghánistánu z důvodu porážky, dokládá analytik připomínkou o tom, kde má své kořeny Tálibán.

„Ten je totiž velmi úzce svázán s věrným spojencem USA Pákistánem, a s jeho předpokládanou rolí „těžké figury" na šachovnici budoucí partie boje o získání nejen přístupu k nerostnému bohatství Afghánistánu, ale i vlivu na celou tuto velmi významnou část Asie. Není totiž sebemenší problém napojit logistiku tálibánských jednotek na propracované logistické struktury pákistánské armády a zajistit jejich zásobování náhradními díly, municí a také odborníky," míní.
„Není proto divu, že se Indie se právem cítí ohrožena vývojem, k němuž v Afghánistánu došlo. Stejně jako ostatní státy v oblasti, které oprávněně s rostoucí nedůvěrou sledují rychlé etablování se tálibánského státu, jeho námluvy s jaderným Pákistánem a také snahy o vojenské a politické angažmá Turecka," poukazuje Štefec.

Analytik tak podotýká, že USA prostřednictvím Pákistánu jsou stále ve hře a navíc v podstatně výhodnější pozici.

„Dostaly vše, co chtěly. Těžce vyzbrojeného „tichého" spojence, klacek hned na tři členy BRICS, stálý odbyt pro náhradní díly, zbraně a munici pro své zbrojovky a nádavkem ještě oslabenou Evropu. Nedivím, se, že jak Macron, tak Merkelová, jsou na mrtvici. Jediní, kdo jsou snad v Evropě ještě ochotnijásat nad slavnou porážkou a celebrovat „hrdiny z Hindúkuše", jsou političtí zabedněnci v čele České republiky. Fakt, že si ministr obrany nepamatuje rok pádu budov WTC (podle něj 2011) je už jen onou pověstnou poslední třešničkou na dortu drsné reality," uzavřel celou věc Jaroslav Štefec.